

Bild: SÖREN HÅKAN LIND

HÅR OCH TRÅDAR. Helene Hortlund virkar in sig i trådvita slöjdraperingar "i väntan på prinsen". På vägen bakom syns Hrafnhildur Arnadóttirs härskulpturer Left Brain, Right Brain.

exempel Anja Franke grovt trycker ett nordiskt stickat tröjmönster på ullväv, så har det poänger som kulturkritik, men det är ändå trist som visuell och materiell upplevelse.

ETT ROLIGARE, GANSKA förvånande bidrag är tre små porslinsfiguriner, i samma ton som äldre tiders herdinnor, men hitom det massproducerade. De står i ett rum som annars påtalar textilt egenvärde. Katalogen upplyser om att de är porträtt av konstnären Hildur Bjarnadóttirs mor- och farmöderrar, själva porslinspyntare. Här råder en

mild ömsinhet, också i begreppsdiskussionen.

Tre finska smyckekonstnärer kallar sin grupp "Amazing Animal", åsyftande att människan är det enda djur som medvetet dekorerar sig. Nio "vaggor" utgår från bondekultur och det vita tygets finhet och omsorg, med lätt biton av draperad kista. De flankeras av en fotograferad person i helfigur och rymmer föremål som anknyter till olika livsskedan. I en ligger rullar av gasbinda med påtryckta svartvita foton; en finurlig kombination av baby, lindor, gasväv, förband, krigstid, fotorulle. En ung mans hel-

mystiska virkade axelprydnad väcker förtjust förundran. På annat håll signalerar röda knappålshuvuden dold aggressivitet i kvinnoprydandet. Gåtfullt, flertydigt, oroande – och stringent genomfört.

Konsthanterverk 2005 visar att samtidigt som fältet utvidgats är den specifika identiteten mer diffus. Man tvivlar sällan på att det som visas är konst men vad som är konsthanterverk framstår mer som en diskussionsfråga än en självklarhet.

LISBET AHNHOFF

Röda sten: Konsthanterverk 2005
t o m 9/10